Et toca

Ens morim. Qüestió de mesos, d'anys, potser, però no gaires. Em preocupa quines imatges em passaran pel cap quan arribi el moment. La pel·lícula de la meva vida no és una cosa que vulgui tornar a veure.

Una explosió llunyana m'arrenca de l'abstracció. El dolor se'm clava al crani, per darrere dels ulls, i dura més que altres vegades. Aguanto fins que el món recupera les vores. Sona l'alarma per desena vegada aquesta setmana, però ja ningú corre.

Em penedeixo d'haver robat les botes a aquell home. M'estrenyen fins a l'os. Sento els dits atrapats i, sota el cuir, quelcom humit i tebi que comença a fer olor d'ell. Si no me les trec aviat, se'm podriran els peus. La imatge de la meva mare se'm presenta de sobte. S'avergonyiria. Un fill lladre? Però quina altra cosa podia fer per continuar viu un dia més?

Ni tan sols sé si el coneixia. El propietari de les botes ja no tenia rostre: dues conques fosques i una boca oberta en un crit que ningú no va sentir. Els que van arribar abans van deixar el calçat, però li van treure les dents una a una.

Em va costar treure-les-hi. Tenia els músculs rígids i, en estirar el taló, va cedir amb un so gelatinós i la pell del panxell se'm va quedar a les mans com un guant. No em podia permetre vomitar. Tot el que porto al damunt està amarat de mort: una tela impermeable, una ampolla d'acer rovellat, uns llumins que probablement no encendran i una carta que vaig trobar remenant entre els cadàvers. La Pila. Així anomenem el lloc on els deixem fins que venen a incinerar-los. Sobre un dels cossos hi havia un pòquer d'asos. Aquell tipus havia guanyat la partida. I, tanmateix, va acabar allà com tots els altres. Els nens també les volien. Al final vaig conservar-ne una. L'as de piques. Em vaig sentir guanyador.

Mirar-la em fa tornar a històries que mai no vaig viure. Històries dels que ja no hi són. Llunyanes. Ara només caminem, ens amaguem i evitem contagiar-nos, encara que a molts ja ens sigui igual.

M'obligo a caminar tot i que amb prou feines sento els peus. Els arrossego, donant cops de peu a la mala herba i a bestioles en descomposició que rebenten sota la meva sola. Els meus ulls escruten els voltants. Un soroll sec ressona a les escorces dels arbres i crida la meva atenció. Hi ha algú; el silenci que segueix

el soroll m'ho confirma. El flairo. Tots empestem a podrit. Aguditzo els sentits. Entre els arbusts, a uns pams del terra, uns ulls oberts de bat a bat m'observen. No parpellegen.

No pot ser un animal. La por va fer que arraséssim amb la majoria. Però l'altra opció tampoc no em tranquil·litza. Si és un dels nostres, tindré problemes. Apropar-me seria una estupidesa. I jo no soc estúpid.

Els ulls parpellegen. Una vegada. Dues.

S'apropa i una descàrrega em recorre l'espinada. Redreço l'esquena. Em preparo. Tinc la llengua aspra i la gola seca. No moc ni un múscul. Tant de bo el propietari de les botes hagués portat un ganivet.

No tinc clar què he de fer. Em surt bé fugir i amagar-me, però lluitar és una altra cosa. Aleshores el veig.

Davant meu hi ha una persona.

Una persona no.

Un nen.

Està sol. No plora. No tremola. Té la cara bruta i una crosta fosca al voltant de la boca, com de menjar sense rentar-se. Em mira fixament. No sembla tenir por de mi.

—Qui ets?- li pregunto.

El nen fa un pas cap a mi. Porta unes botes visiblement més grans, però bones.

Em tensiono.

—Estàs sol?

No contesta. Em llança una cosa que cau als meus peus. Miro de reüll. Una pedra.

—No tens por que t'apedregui amb ella?

—Ets idiota —diu i la seva veu sona més aguda del que s'esperava.

Baixa la mirada cap a la pedra. Després torna a mirar-me.

—Ni sabries fer-la servir.

I, de sobte, arrenca a córrer cap a mi.

Durant un instant crec que m'envestirà. Retrocedeixo, ensopego amb una arrel i caic d'esquena. Quan aconsegueixo incorporar-me, ja ha passat de llarg. El veig allunyar-se entre els arbres, esquivant les branques amb una agilitat que jo vaig perdre fa molt de temps.

—Ei! —crido.

No contesta. Fa tant que no parlo amb ningú que he oblidat que les paraules de vegades són inútils. El marrec s'atura a uns metres. No es gira.

—Tens menjar? —pregunta.

Em porto la mà a la motxilla. Gairebé no hi queda res: un grapat de molles i un tros d'alguna cosa que ja no recordo què era abans de començar a podrir-se.

—Tu en tens?

El nen gira el cap. Somriu, i li falten les dents del davant: dos buits nets.

No hauria de seguir-lo. Ho sé. Tanmateix, quan s'endinsa entre els arbres, em descobreixo corrent al seu darrere. Avancem durant una estona. El terreny davalla cap a una zona humida on els arbres creixen tan junts que amb prou feines hi arriba la llum. A banda i banda del sender hi ha restes d'animals, cossos petits inflats i oberts en canal que fins i tot les mosques han abandonat. El nen salta per sobre com si fossin pedres d'un rierol. Arribem a una clariana. Al centre hi ha una casa de fusta, o el que en queda amb una de les parets esfondrada i el sostre està cobert de molsa. A l'entrada hi penja una tela blanca, tan bruta que costa distingir-ne el color original. El nen entra. Sento veus. Callen de cop quan aparto la tela.

—T'hem estat esperant.

El seu to ha canviat. Per primera vegada sembla seriós, gairebé molest, com si jo estigués a punt d'espatllar alguna cosa que li ha costat molt de preparar. Faig un pas a l'interior. Sento el fred que em puja des dels peus. La pudor m'arriba de seguida: humitat, fusta corcada i una dolçor, que em recorda a la Pila.

Vora la paret hi ha botes, desenes, algunes amb encara restes dels seus antics propietaris. Al fons, una taula amb diverses cadires de mides diferents. Al damunt, unes cartes, un got amb aigua tèrbola i un plat amb carn fosca encara brillant de greix. Al costat del plat, un monticle de dents.

La fam em fa imprudent i acosto la mà al plat. El nen m'agafa del canell. Prem amb més força de la que esperava clavant-me la mirada.

—Deixa'm anar—dic intentant controlar la veu.

Obeeix sense protestar, però em deixa marcades quatre mitges llunes vermelles a la pell. Després assenyala les cartes.

—Abans has de jugar.

Sento passes. Del seu amagatall surt un grup de nens. Edats diferents, alçades diferents, però la mateixa mirada, quieta, de qui calcula. La reconec.

—No tinc temps per a jocs.

—Això deien els altres —diu un d'ells, vestit amb roba ridículament ampla.

—Quins altres?

El que m'ha guiat fins aquí comença a girar les cartes una a una, amb la seguretat de qui ho ha repetit moltes vegades.

—Els que van venir abans que tu— respon sense mirar-me.

A la taula veig un as de cors, un as de trèvols i un altre de diamants. Palpo la butxaca per instint.

—Què vol dir tot això? —pregunto.

El nen aixeca la mirada i el que pretén ser un somriure es queda en ganyota: dura, freda, un gest d'adult.

—Que et toca.

Trec a poc a poc la meva carta i la col·loco sobre la taula, al costat de les altres. Ningú no diu res.

—Ara les regles —diu el que sembla estar al capdavant.

No les recita, les taral·leja, com qui repeteix una lliçó que ja no necessita entendre:

—Tots compten, un s'amaga. Si et troben, perds.

—I si guanyo?

Els nens es miren. Una nena amb un pal a la mà i el nas tort deixa anar una rialleta que sona com un xiulet pel buit entre les dents.

—Ningú no ha guanyat mai. Però pots intentar-ho —diu el líder de la colla.

—Per cert, boniques botes— afegeix un del grup que frega l'adolescència.

Els altres deixen anar una rialla a l'unísón. Encongeixo els dits atrapats com a acte reflex.

—Piques s'amaga. Sempre. — diu apropant-me la meva carta.

—Jo no he triat...

—Te'l vam deixar a la Pila.

La carta està gastada a les cantonades. Per altres dits. Penso de pressa. Trec atropelladament de la motxilla tot el que guardo i ho col·loco com una ofrena. Ni tan sols s'ho miren, tot i que és el més valuós que tinc.

—Gaudeix de la teva partida —diu el cap del grup, i treu una pedra de la butxaca. La colpeja contra la taula a cada número: vint.

M'aixeco d'un salt. La cadira cau a terra. Travesso la tela blanca i l'aire fred i net de l'exterior em colpeix. L'aspiro amb força: el de la casa em feia fàstic.

—Divuit.

Corro. Les cames no em responen, es mouen com blocs. Al darrere, tots a cor, comptant. Les seves veus agudes em perforen les orelles. El compte enrere marca la meva respiració. Els cops secs de la pedra coincideixen amb el cor colpejant-me les costelles. Darrere els ulls comença el batec sord de sempre.

Només són uns nens, em repeteixo. Només són nens.

—Catorze.

Esquivo arrels seques i els cossos d'animals que havia vist abans. Ara m'adono que estan disposats de manera ordenada. Cada parell de metres, amb el ventre obert cap a un mateix costat. Són marques. Un parany. Giro cap al costat contrari al que assenyalen. Somric. No soc estúpid.

—Vuit.

El terra cedeix sota el meu peu. Caic en un clot poc profund i quedo cobert d'un fang putrefacte.

—Tres.

Em moc i afloren a la superfície restes. Són humanes. No puc contenir les arcades i vomito. M'impulso contra el terra, però un cruixit, seguit d'un dolor intens em fa cridar com mai. El so se l'empassa el bosc. Em toco el turmell: l'os treu el cap esquinçant la pell coincidint amb el darrer número.

Sento passets lleugers, sense pressa. Rialles curtes. Rodegen el clot sense mirar on trepitgen: ells sí que saben què assenyalen els cossos. Treuen el cap a la vora, un per un, amb la calma dels carronyaires.

—Enxampat! —diu el nen, amb la il·lusió de qui troba una joguina perduda.

Salta dins del clot i furga entre el fang. M'arrenca de la mà la meva carta i estira les meves botes, les del mort. Surten a estrebades, emportant-se amb elles estrips de pell. Els escridasso, però no s'immuten. El nen surt àgilment del forat, abraçat als seus nous trofeus, i comença a allunyar-se. Els altres el segueixen. Un d'ells agita el meu as de piques com una bandera.

—Demà vindrem a buscar les dents —diu el més menut, sense girar-se.

Al lluny, comencen a cantar una cançó. Reconec la melodia: la meva mare la taral·lejava mentre m'ensenyava a cordar-me les sabates. El dolor torna al crani. Aquesta vegada no remet.

Tanco els ulls i em preparo per veure la pel·lícula de la meva vida.